

Pan Vladislav Jabčik se narodil v roce 1931 v pražských Holešovicích. V této pražské čtvrti prožil celý život a nikdy nechtěl bydlet jinde. V dětství chodil s tatínkem a sestrou na procházky do Stromovky, kde potkávali prezidenta Masaryka jedoucího na koni. Se svou sestrou také rád chodíval do tzv. „Kutinovky“, což byla továrna na zpracování ryb, kde vždycky dostali nějaké ryby k snědku. Tatínek pana Jabčíka byl ruský legionář, jeho maminka se za 2. světové války přes svého strýce zapojila do protinacistického odboje. Konec války a Pražské povstání strávila rodina v úkrytu, kromě maminky, která se účastnila bojů na Trojském mostě.

Během válečných let Vladislav Jabčik navštěvoval Základní školu Na Maninách, dnešní ZŠ Tusarova. Její dvě křídla byla tehdy rozdělena na školu chlapeckou a školu dívčí. Pan Jabčik vzpomíná zejména na učitele a na to, co mu vzdělání dalo do budoucího života. Po základní škole se dostal do 1. měšťanky a z té potom nastoupil na Benešovo gymnázium v Dejvicích. Studia na gymnáziu však nedokončil, protože v roce 1948 přišlo na jméno jeho a jeho matky udání ze Svazu národní revoluce o údajně nevhodném chování během voleb - tehdy 17letý Vladislav měl vylepovat pobuřující plakáty a následně zpolíčkovat chlapce, který plakáty strhnul, a jeho matka se měla provinit pobuřujícím chováním během voleb. Obvinění proti panu Jabčíkovi bylo zcela smyšlené a jeho matka se provinila pouze tím, že šla volit za plentu. Toto udání vedlo k jejímu vyloučení ze Svazu bojovníků za svobodu a panu Jabčíkovi výrazně zkomplikovalo budoucí život. Krátce poté byl dokonce zatčen a týden vězněn, když na stěnu gymnázia někdo napsal „Pryč s komunismem“. Poté byl z gymnázia vyhozen a musel na „pracák“.

Byl přidělen k práci traktoristy u Českého brodu. Musel orat pole a starat se o hospodářská zvířata. Po čase byl převelen na oblastní ředitelství traktorových stanic a poté působil jako vychovatel v dětské polepšovně. Pak nastoupil na vojnu v Boru u Tachova, stal se vedoucím družstva protiletadlových kulometů. Se svým plukem vyhrál celoarmádní soutěž v rozpoznávání letadel. Nabízeli mu setrvat v armádě, ale to odmítnul. Po vojně byl pracovním úřadem zaměstnán jako pracovník na Benzině, kde to dotáhl na vedoucího oddělení. Poté nastoupil do centrály Odborů, kde pracoval v odboru ekonomiky mezd a pracovního práva a vydržel zde až do roku 1989. O ekonomii se začal zajímat více, dodělal si maturitu na večerní škole pro pracující a poté též ekonomii vystudoval.

Podílel se na tvorbě nového zákoníku práce, a díky tomu se dostal až na Kubu, kde o něm přednášel. Přednášel na mnohých školách, ale právě na Kubě měl prý nejpozornější posluchače.

Jeho koníčky byly plavání a řecko-římský zápas, také rád pravidelně chodil do sauny. I díky tomu se prý dožil tak vysokého věku.

Po sametové revoluci šel do předčasného důchodu, našel si ještě práci v Pražských kanalizacích. S manželkou také začali více cestovat do „kapitalistické ciziny“.